

Ὑπαίθριον δικαστήριον

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΞ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

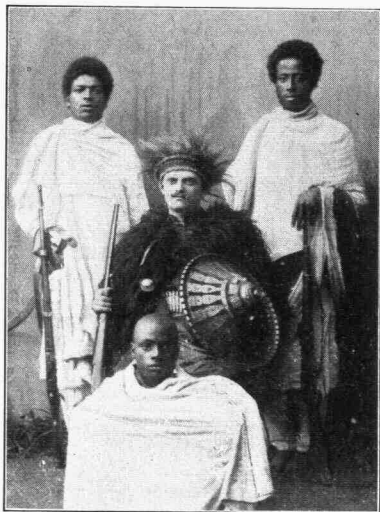
[Ὁ ἐν Addis-Abeba τῆς Ἀβησσυνίας, γνωστός ἤδη καὶ ἐκ προηγουμένων δημοσιευμάτων του, ἐγκριτος φίλος καὶ συνεργάτης κ. Ἀλεξ. Α. Σαρατζόπουλος εὐηρεστήθη νὰ τιμήσῃ καὶ τὸν ἀνὰ χεῖρας τὸν τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς ἀξιαναγνώστου συνεργασίας του, γνωρίζων ἡμῖν καὶ ἄλλας ἐνδιαφερούσας σελίδας τῆς ἀβηθυσσινιακῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν περιγράφει μὲ τόσῃ χάριν καὶ εὐθυμον ζωηρότητα. Εἶνε ὄντως εὐδοίωνον καὶ παρήγορον ὅτι εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκείνην τῆς Ἀφρικῆς, ὅπως καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τοῦ ἔξω ἐλθινισμοῦ, εὐρίσκονται νέοι φιλομαθεῖς καὶ φιλόπονοι, οἱ ὁποῖοι, πλὴν τῶν ἐργῶν τῆς καθημερινῆς βιοπάλης, καταγίνονται καὶ εἰς εὐγενεστέρας ἀσχολίας, ἀντιπροσωπεύοντες οὕτω παντοῦ τὸ νεοελληνικὸν πνεῦμα.]

Addis Abeba, Ἰούνιος 1912

Φίλτατέ μοι κ. Σκόκε,

ΜΗ σταυροκοπηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἐμφανίζομαι ἐφέτος εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τοῦ Ἡμερολογίου σας ὡς ἀρειμάνιος ἀδησυνὸς πολεμιστῆς, ἐν συνοδείᾳ μάλιστα καὶ τοῦ ἐπιτελείου τῶν τριῶν δούλων μου, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ τοὺς ἐτύλιξα ἐπίτηδες, δίκην ντολμάδων, μ' ἓνα σινδόνι ἑκαστον δι' εὐνόητους λόγους καὶ διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον τῆς συνήθους ἀδαμιαίας περιβολῆς των — σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι εἶνε ἀθῶοι καὶ ξένοι τοῦ πραξικοπήματος. Θὰ νομίσετε ἴσως ὅτι ἔχομεν ἐξωφρενικὰ καρναβάλια ἐδῶ, ὅτι βέβαια

τὸ θερμόμετρον ἀνῆλθεν εἰς βαθμὸν φρενολογικῶς ἐπικίνδυνον, ἥ καὶ ὅτι προσελήφθην ὡς διοργανωτῆς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Μενελίκ! Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν συμβαίνει. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Dulce est disipere in loco, ὅπως λέγει καὶ κάποιος λατινικὸν λόγιον.

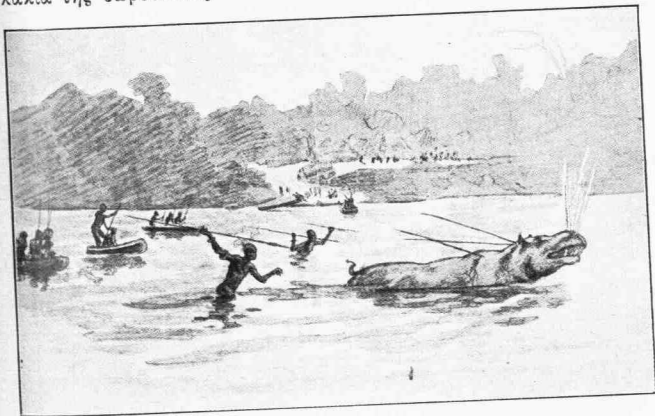
Ἐν στολῇ πολεμιστοῦ

διστικά θεάματα ἀπὸ τὴν ἀθησυνιακὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τὰ ἐχορτάσαμεν πλέον μέχρι ἀηδίας. Ἐν τοιοῦτον λ. χ. εἶνε καὶ τὰ ὑπαίθρια δικαστήρια τῶν ἰθαγενῶν, τὰ ὅποια αὐτοσχεδιάζονται κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐν μέσῃ ὁδῷ, εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὸ πρῶτον τυχόν σταυροδρόμι, εἰς τὰ πεζούλια τῶν παραθύρων εὐρωπαϊκῆς οἰκίας, εἰς τὸν ἀγρόν, εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπουδῆποτε τέλος πάντων δύο ἐνδιαφερόμενοι σταματήσουν ἐν ὀνόματι τοῦ Μενελίκ τὸν πρῶτον τυχαῖον ἀνύποπτον διαβάτην νὰ καθήσῃ καὶ τοὺς δικάσῃ! Τί νὰ κάμῃ! Εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μεταβληθῇ εἰς δικαστὴν τῆς στιγμῆς — à la minute — ἔστω καὶ ἂν δὲν ξεύρῃ «νὰ μοιράσῃ δύο γαιῶνιων ἄχυρα» — ποῦ λέει ὁ λόγος μετὰ τὸ συμπάθειο. Καὶ ἀμέσως τότε, γρήγορα-γρήγορα, ἄψιε — σβῆσε, ἀρχίζει ἡ διαδικασία, χωρὶς διατυπώσεις, πληρεξουσίου δικηγόρους, κώδικας, χαρτόσημα, προκαταβολὰς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα βασανιστήρια, μετὰ τὰ ὅποια ἡ ἰδική μας ἐλληνικὴ θέμις τραβάει τὰ μαλλιά της καὶ τὸ διὰβολό της, ἢ κακομοῖρα. Κάποτε οἱ διάδικοι εἶνε πολλοὶ καὶ διά-

Αἱ φαιδραὶ ἀνοησῖαι εἶνε ἐνίοτε ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ λογικοῦ. Ὁ Ἀριστοτέλης μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε φύσει ζῷον... γελαστικόν. Γελᾷ, ἄρα ζῇ. Καὶ ὅταν κανεὶς δὲν κατορθώνει νὰ γελᾷ μετὰ τοὺς ἄλλους, τί βλάπτει ἂν γελᾷ μετὰ τὸν ἑαυτὸν του; Ἐπειτα, διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ, λάβετε ὡς ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ὅτι ἡμεῖς ἐδῶ οἱ τρισάθλιοι ἐγκάθετοι λευκοὶ οὔτε θέατρα ἔχομεν, οὔτε Φάληρα ἢ Κηφισιὰν ἢ Ἀλυσίδα, οὔτε καὶ ἓνα ξύλινον Φασουλὴν ἢ ἓνα χάρτινον Καραγκιόζην νὰ μᾶς δροσίζουν τὴν πληξιν καὶ τὴν μονοτονίαν μετὰ τὰς χονδροκομμένας ἀνοησίας των.

Δὲν λέγω βέβαια ὅτι λείπουν τὰ εὐθυμα καὶ ξεκαρ-

φοροι καὶ οἱ δικασταὶ περισσότεροι. Καὶ τοὺς βλέπετε τότε νὰ χειρονομοῦν, νὰ πηδοῦν, νὰ μορφάζουν, νὰ γρυλλίζουσιν, νὰ δακτυλοδεικτοῦν καὶ νὰ καταγγέλλουσιν οἱ μὲν τοὺς δέ, νὰ ἀπολογοῦνται, νὰ οὐρλιάζουσιν ἕως ναῦθρουν τὸ δίκηο τους. Τό νόστιμον εἶνε ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν τῶν ὑπαιθρίων δικαστῶν — ἄς τοὺς ποῦμε — τοῦ κάρρου, εἶνε ἐκ τῶν προτέρων σεβασταί, ἐπικυροῦμεναι καὶ ἀπὸ τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Ἐφέσεις καὶ ἐνστάσεις καὶ ἀναβολαὶ καὶ ἀναιρέσεις, καὶ ἄλλα τέτοια κολοκύθια δὲν περνοῦν. Νέτα-σκέτα. Ἐνα καὶ ἓνα κάνουν δύο. Μὰ καὶ τρία ἂν κάμουν καρμμιὰ φορά, καλὰ καμωμένα. Καὶ ναὶ μὲν συχνὰ δὲν λείπουν καὶ τὰ σκανδαλάκια τῆς δωροδοκίας — καὶ ποῦ δὲν λείπουν σὰς παρακαλῶ; Μὰ

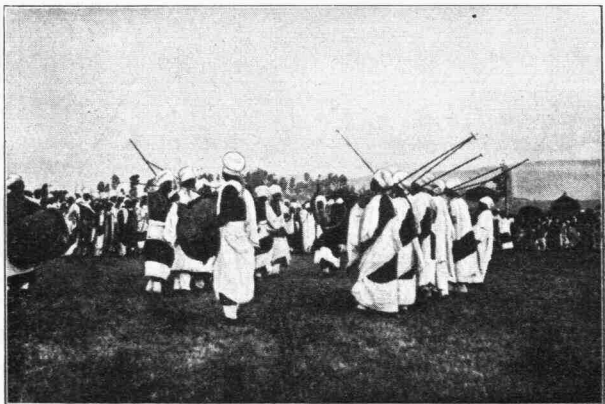
Ἀλιεῖα ἵπποποτάμου

τὸν Πλούτωνα ὁμῶς φοβοῦμαι ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐνίοτε εἶνε πλέον σοφαὶ καὶ ἀκριβοζυγισμέναι ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐξεφούρνιζαν μερικοὶ ἰδικοὶ μας εἰρηνοδίκα ἐπὶ φαυλοκρατίας: ἀθωωτικὰς διὰ τοὺς «δικoὺς μας» καὶ καταδικαστικὰς διὰ τὸ ἀντίθετον κόμμα!

Ἐπειτα ἐδῶ, καθὼς σὰς ἐξήγησα καὶ ἄλλοτε, ἡ δικαιοσύνη παρέχεται δωρεάν. Τοῦτο πρῶτον, ποῦ λέει ὁ ἄλλος. Ὡστε καὶ ἐκεῖνοι ποῦ χάνουν τὴν δίκην, βγαίνουν πάντα κερδισμένοι. Δὲν τὸν τρῶνε τοῦλάχιστον οἱ δικηγόροι καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ κλασικὸν ῥωμέϊκο, ἐξερχόμεθα συχνὰ ἀπὸ τὰ δικαστήρια νικηταί.... συντετριμμένοι! κερδίζοντες δηλαδὴ «Καθμεῖαν νίκη» καὶ φρέσκον ἀέρα! Ἡ ποινικὴ τῶν μάλιστα ζυγαριὰ δὲν μοῦ φαίνεται διόλου λιποβαρὴς ἢ ξύκιχη. Διὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦλάχιστον τοῦ φόνου ἔχουν ἓνα μέτρον: «ὄφθαλμόν ἀντιὸφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος». Μὲ ὅποιον τρόπον ἐφόνευσες,

κύριε, μὲ τὸν ἴδιον θὰ θανατωθῇς χωρὶς τὴν παραμικρὰν τροποποίησιν. Κάποτε ἔγινα αὐτόπτης εἰς τὴν ἐξῆς χαριεστάτην δίκην, ἥ ὅποια ἡμπορεῖ, θαρρῶ, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θέμα κωμωδίας.

Ἐνας ἀθῆσυνός εἶχεν ἀναρριχηθῇ ἐπὶ ὑψηλοῦ δένδρου· αἶφνης ὁ κλάδος, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἐθραύσθη, καὶ κρημνισθεὶς ὁ κακόμοιρος ἐφόνευσε κάποιον ἄλλον, ποῦ ἐστέκετο ὑποκάτω, αὐτὸς σωθεὶς ὡς ἐκ θαύματος. Τέσσαρες συγγενεῖς τοῦ θύματος καταγγέλλουν τὸν ἀκούσιον φονέα. Ἡ πράξις βεβαιοῦται καὶ ἡ σπαρακτικῶς κωμικὴ ἀπόφασις ἐκδίδεται αὐθωρεῖ: «νὰ θανατωθῇ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀκριδῶς καὶ ὁ δράστης!» Ἐξεκίνησαν λοιπὸν δικασταί, διάδικοι καὶ ἀκροατήριον εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ φονεὺς τοπο-

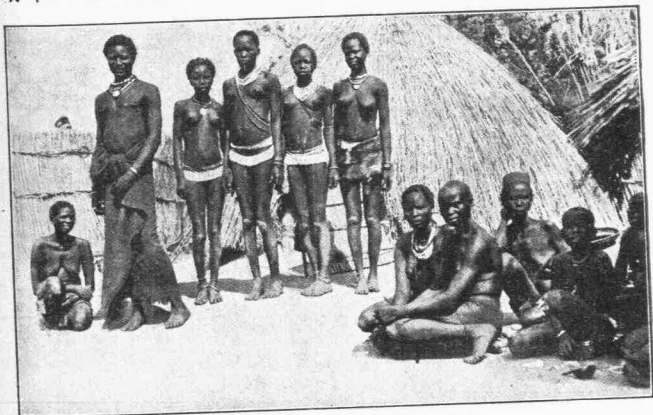

Ὁ χορὸς τῶν παπάδων

θετεῖται κάτω τοῦ δένδρου εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ διατάσσεται ὁ πρῶτος ἐκ τῶν μηνυτῶν νὰ σκαρφαλώσῃ ἐπάνω, εἰς τὸ ἴδιον ὕψος, νὰ στρογγυλοκαθήσῃ εἰς ἓνα κλαρί, νὰ τὸ κόψῃ μ' ἓνα πριονάκι, καὶ ἔτσι πίπτων — ἄς ποῦμε — ψηλοκρεμαστὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν κατὰδικον! Ὁ μηνυτὴς ἀνέβη, ἔσκυψε κάτω, ἐμέτρησε τὸ ὕψος καὶ... ἔκρινε φρόνιμον νὰ κατεβῇ. Διετάχθη ὁ δεύτερος, ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος ἀλληλοδιαδόχως. Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, ἅμα εὗρέθησαν ἐκεῖ ἐπάνω, ἠκολούθησαν τὸ σοφὸν παράδειγμα τοῦ πρώτου. Καὶ ἔτσι ὁ κατηγρούμενος τὴν ἐγλύτωσε, ἁθῶς παμφηφεῖ, ἐνῶ οἱ δικασταὶ ἐξεκαρδίζοντο στὰ γέλια, ἡμεῖς δὲ οἱ ἀδιάκριτοι θεαταὶ ἐχειροκροτοῦμεν παταγωδῶς τὴν πρωτότυπον ἐκδασιν τῆς δίκης. Μὰ δὲν τοὺς ἤξιζε τάχα;

Ἄλλο θέαμα ἀξιопερίεργον εἶνε καὶ ἡ ἀλιεῖα τῶν ἵπποποτάμων,

εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε μοναδικοί, ἰδίως οἱ Γιάμπο, ἢ πρὸς δυσμὰς ἀπωτέρα φυλὴ τῆς Αἰθιοπίας. Ὁλὴ ἡ τέχνη ἐγκτεται πῶς νὰ ἐξαπατηθῇ τὸ τεράστιον παχύδερμον νὰ πλησιασῇ τὴν ὄχθην. Ἀμέσως βροχὴ δοράτων καὶ ἀκοντίων πίπτει ἐπάνω του. Τὸ θηρίον πληγώνεται, ὀρθοῦται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἀνοίγει στόμα ὑπερμέγεθες μὲ δόντια ἀληθινὰ παλούκια ἀπὸ φίλδεξι, σφαδάζει καὶ βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ. Γύρω του τὸ αἷμα κοκκινίζει τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ δὲν ἐκπνέει ἀμέσως. Οἱ τολμηρότεροι ὁρμοῦν εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ τὸ θανατώσουν ἐκ τοῦ πλησίον. Πρὸς στιγμὴν ἀνατινάζεται ἄγριον. Οἱ διώκται του φεύγουν τότε ἔντρομοι καὶ ταχεῖς πρὸς τὴν ὄχθην. Τὰ πλήγματα ἐξακολουθοῦν. Διὰ μίαν στιγμὴν τὸ ζῷον

Ἀβησσυνιακαὶ καλλοναὶ ἐν τῇ ἀδαμιαίᾳ των περιβολῇ

ἐξαντληθὲν φαίνεται ἐπιπλέον ἐπὶ τῶν νώτων μὲ προέχουσαν τὴν τερατώδη λευκὴν του κοιλίαν. Νέα ἔφοδος ἀπὸ ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὅλα τὰ ἀκόντια καρφώνονται ἐπὶ τῆς κοιλίας του. Ἀλλὰ ἀντέχει ἀκόμα. Ἐπὶ τέλος τὸ ζῷον ἐφονεύθη. Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἐξοκέλλει τὸν ἄπνουν ὄγκον ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὅπου πενήντα ζεύγη βραχιόνων τὸ ἔλκουν ἔξω καὶ ἰσάριθμοι ἰθαγενεῖς μαῦροι ὡς κόρακες καὶ πειναλέοι ἐφορμοῦν λυσσωδῶς κατὰ τῆς λείας, μὲ ἰαχὰς, μὲ φωνὰς βραχνὰς, μὲ ἀλαλαγμοὺς φρενητιώδεις. Λόγχοι καὶ ξίφη σχίζουσιν τὸ γλοιῶδες δέρμα, ἀποσποῦν τὰ σπλάγχνα, ξερριζώνουσιν τὰς σάρκας, ἐνῶ γύρω, εἰς μεγάλῃ ἀπόστασιν μία δυσσομία ἀποπνικτικὴ, ὡς ἀπὸ ὑπόνομον, μολύνει φρικτῶς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἱκανὴ νὰ τρέφῃ εἰς ἐπαίσχυντον φυγὴν καὶ χοίρους ἀκόμα. Τὰ μαῦρα γυμνά των σώματα, λιγδωμένα ἀπὸ τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τὸ αἷμα,

ἀπό ἰλὺν δυσώδη, γυιαλίζου ἀπαίσια ὑπὸ τὸν κοκκινωπὸν ἥλιον. Πάλῃ ἀγρία, ἀπεγνωσμένη συνάπτεται, ποῖος νὰ ἀρπάξῃ τὸ μεγαλύτερον καὶ ἐκλεκτότερον τεμάχιον. Καὶ φεύγει δρομαίος ἕκαστος ἀποκομίζων τὸ μερίδιον τῆς λείας, διὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ ἀρπάξῃ ἄλλος. Μετὰ τινά ὥραν δὲν ἀπομένει τίποτε ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς ὀργιώδους μάχης, ἢ μόνον ὁ ἄμορφος σκελετὸς τοῦ κατακερματισθέντος θηρίου. Κατὰ τὴν θηριώδη αὐτὴν σκηνὴν ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης

Τὸ εὐμορφο ἄβησυνόπουλο

περιπατεῖ μὲ βῆμα ἀργὸν ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπαρχίας, τυλιγμένος εἰς μαῦρα καὶ ἐρυθρὰ ὑφάσματα, φέρων ὡς κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διπλωμένην τὴν αἰθιοπικὴν σημαίαν. Ἐπιβλέπει καὶ ἐπιστατεῖ εἰς τὸ καννιβαλικὸν ξεκοίλιασμα, μὴ λησμονῶν ὅμως νὰ κρατήσῃ καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ μίαν σεβαστὴν δέσμην ἐντέρων ὡς τὸν ὀρεκτικώτερον μεζὲν!!

Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ θέαμα τοῦ χοροῦ τῶν παπᾶδων κατὰ τὰς τελετὰς καὶ ἱερουργίας τῶν δὲν εἶνε τάχα διασκεδαστικόν; Φαντασθῆτε διπλᾶς σειρὰς ἱερέων μὲ χρυσᾶ ἄμφια καὶ... γυμνοὺς τοὺς πόδας (!), μὲ τῆς πατερίτσες τῶν ὑψωμένες ὡς ἀγκλίτσες βοσκῶν, καὶ ἐν τῇ μέσῃ ἄλλους συνοδεύοντας μὲ ἐκκωφαντικὰ

τύμπανα τὰ νυσταλέα τῶν τροπάρια καὶ τοὺς ἀσυναρτήτους ψαλμοὺς τῶν. Δὲν ἤξεύρω ἂν αἱ σπαρακτικαὶ αὐταὶ εὐχητήριοι τυμπανοκρουσαὶ φθάνουν εἰς τὰ μακρόθυμα ὦτα τοῦ Ὑψίστου, ἀσφαλῶς ὅμως ἡμποροῦν νὰ διατρυπήσουν τὰ ἀκουστικὰ τύμπανα ἡμῶν ἐδῶ τῶν εὐρωπαίων. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσετε ὅτι τὸ ἑορτολόγιόν τῶν δὲν ἔχει παρὰ μόνον τριάντα ὅλους-ὅλους ἁγίους, ὅσαι δηλαδὴ καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ μηνός. Ἐπομένως κάθε Ἅγιος, θέλων καὶ μὴ, ἑορτάζεται καὶ δοξολογεῖται ἐν τυμπάνοις καὶ χορῷ δωδεκάκις τοῦ ἔτους! Ἐξ ὅλων ὅμως τὰς ἐντονωτέρας τυμπανοκρουστικὰς ἐπιθέσεις ὑφίσταται ὁ Ἅγιος Γεώργιος, εἰς ὃν οἱ Ἀθησσυνοὶ τρέφουν ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν, ἀφ' ὅτου μάλιστα συνέπεσε πρὸ ἐτῶν ἡ ἐπέτειος — ἢ μάλλον ἡ ἐπιμήνιος — ἑορτῇ του μὲ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡτταν τῶν Ἰταλῶν, τοὺς ὁποίους ὑποτίθεται ὅτι κατετρόπωσεν ἐπαισχύντως ὁ εὐνοούμενός των ἅγιος Καθαλλάρης! Διὰ τοῦτο καὶ

ἡ ἐπ' ὀνόματί του ἀφιερωμένη ἐκκλησία, πλουσία εἰς ἀφιερώματα καὶ πολυτέλειαν οἰκοδομικὴν καὶ διακόσμησιν, ἐστοίχισεν ἑκατομύρια, ὀφείλεται δὲ εἰς ἐλληνικὰς χεῖρας, ὅπως ἄλλως τε καὶ πᾶν ὅ,τι εὐπρεπὲς κτίριον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πρωτεύουσα εἰς ἔργον Ἑλλήνων.

Οὐχ ἦττον περίεργον καὶ ἀξιοθέατον εἶνε καὶ τὸ ὥραϊον φῦλον ἐδῶ, τὸ ὁποῖον φαίνεται νὰ ἀφθονῇ πολὺ, ἀφοῦ εἰς τὸ νόμιμον με-

ρίδιον κάθε ἀθησαυροῦ μὲ τὸ «Μενελικ ἱμούτ» ἀναλογοῦν δώδεκα τὸ ὀλιγώτερον γυναῖκες καὶ ὅσας ἄλλας δωδεκάδας εὐαρεστηθῇ νὰ λάβῃ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ἐνδύονται δὲ ὅλαι, ὡς βλέπετε, κατὰ τὸν συρμὸν τῆς προμήτορος Εὐας, ἥτοι μὲ ἓν ἅπλοῦν φύλλον συκῆς! Αἱ μᾶλλον εὐποροὶ φέρουν περιδέρια, περὶ δὲ τὰ σφυρὰ πολυτίμους ἀδαμαντοκολλήτους δακτυλίους, τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν φοροῦν εἰς τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν. Ἡ σχετικὴ εἰκὼν παριστᾷ προὔχοντα ἐπαρχίας εἰς τὸ ἐσωτερικόν μὲ τὰς ἑξ συζύγους του καὶ τὰ τέσσαρα θυγάτριά του ἡλικίας 7-10 ἐτῶν, ὥριμα δηλαδὴ πρὸς γάμον, διότι αἱ ἀθησαυνίδες — ἄς μὴ ἐκπλαγοῦν αἱ ἐλληνίδες ἀναγνώστριάι μου — μετὰ τὸ δέκατον ἔτος, ἐὰν δὲν φροντίσουν νὰ ὑπανδρευθοῦν, γίνονται... γεροντοκόραι φύσει καὶ θέσει. Τὸ κλίμα ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπει χρονοτριβὰς καὶ παρελκύνσεις. Ὁριμάζουν ἑνωρὶς καὶ γηράσκουν ταχύτερα. Ἡ εἰκὼν αὕτῃ ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ... ὡς *μαγικὴ εἰκὼν*, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ δημοσιεύει ἡ «Διάπλασις». Σὰς ἐρωτῶ λοιπόν: ποῦ εἶνε ὁ ἄνδρας; Ἀμφιδάλλω ἂν θὰ τὸν ξεχωρίσετε. Τόσον πολὺ εἶνε ἀνακατωμένα τὰ ὄρια τοῦ ὥραιου φύλου καὶ τοῦ ἀσχήμου! Ἰδιες φάτσες, ἴδια χάλια.

Τὸ ὑδροκέφαλον ἀθησαυρόπουλο

Σὰς προσθέτω ὅτι «δράματα τιμῆς» δὲν ἔχομεν ἐδῶ. Ἐὰν μία σύζυγος ἐξαπορίσῃ μὲ ἄλλον, ὦρα της καλῇ. Ὁ γάμος διαλύεται τὴν ἰδίαν στιγμὴν. Ἄν πάλιν βαρυνθῇ καὶ ἐπιστρέψῃ, καλῶς νὰ ὀρίσῃ. Γίνεται δεκτὴ. Τίθεται μόνον εἰς τὸ ἀριστερόν, ὡς σκλάβα, ὁ δὲ πρῶτος σύζυγος δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ ὡς... *ιδιὰ του νόμιμα τέκνα* ὅσα ἐν τῇ μεταξὺ ἐγέννησεν ἢ δραπέτις μὲ τὸν δεύτερον ἄνδρα, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ ἰδικόν του χωράφι! κατὰ τὸ νόμικόν ἀξίωμα: «Τὰ ὑπερκείμενα τοῖς ὑποκειμένοις». Παρέστην

κάποτε αὐτόπτης μιᾶς τοιαύτης συγκινητικῆς σκηνῆς, καθ' ἣν ἓνας τοιοῦτος εὐτυχῆς σύζυγος, ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τῆς « ἀπολωλυίας προβατίνας » του, διεφιλονείκησεν, ὥς ἰδικόν του ἀναφαίρετον κτῆμα, τὰ δύο τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν αὕτη μὲ τὸν προσωρινόν της δεύτερον κάτοχον, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπομένως θὲν ἐκοπίασεν διόλου ὁ πρῶτος, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων μάλιστα τὸ ἐν ἦτο ... ὑδροκέφαλον ! Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν σᾶς ἐπισυνάπτω καὶ τὰς εἰκόνας των.

* *

Ἄλλὰ, ἀγαπητέ κ. Σκόκε, βλέπω ὅτι ὑπερεπήδησα τὰ ὅρια τοῦ φιλοξενούντος με χώρου καὶ τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου. Σταματῶ λοιπὸν ἐδῶ, ἂν καὶ εἶχα νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ πλεῖστα ἄλλα ξεκαρδιστικὰ καὶ περίεργα ἐκ τῆς ἀθησοσυνιακῆς ζωῆς.

ΑΔ. Α. ΣΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑποπτος ὁμοιότης

- Ξέρω ἓνα κύριον, ποῦ σοῦ μοιάζει τρομερά... Ὅποτε τὸν ᾽δῶ, ξαφνιάζομαι... τὸν παίρνω γιὰ σένα...
- Δὲν πιστεύω νᾶκαμες λάθος καὶ νὰ τοῦδωσες τὰ δέκα φράγκα ποῦ μοῦ χρωσιᾶς!...